

Studien över Rumäniens utrikes- och säkerhetspolitik består av fyra delar.

*Den första avdelningen behandlar upprinnelsen till Rumäniens utrikespolitiska nyorientering under 1960-talet. Det inledande kapitlet redogör för Rumäniens ekonomiska politik, som ledde fram till en konfrontation med Sovjetunionen och andra östeuropeiska stater. Det påföljande kapitlet söker besvara frågan hur en konfrontation över ett lands nationella utvecklingsstrategi kunde bilda utgångspunkt för landets fortsatta utrikespolitiska orientering. Ett svar måste vara att Rumänien legitimerade sitt val av ekonomisk politik genom att ur den officiella kommunistiska ideologin härleda en uppsättning principer, som sedan kom att bli vägledande för Rumäniens framtida relationer med andra stater.

Detta kapitel handlar därför om den rumänska ideologin.

*Den andra avdelningen vill ge en kort karakteristik av Rumäniens utrikespolitik från början av 1960-talet fram till slutet av 70-talet. Landets utrikespolitik har förändrats under denna tidsperiod. Utifrån detta faktum delas perioden in i tre faser: 1958-63/64; 1965-69; 1970-71-.

*Den tredje avdelningen behandlar instrument och strategier Rumänien använt och använder sig av för att kunna fullfölja sin utrikespolitik. Det finns en rad olika komponenter i detta försvarsnät. Varje kapitel under denna avdelning behandlar en sådan komponent.

*Den fjärde avdelningen reser frågan hur Rumäniens utrikespolitik kommer att utformas under 80-talet. Tre utvägar diskuteras. De två "polerna" är en återgång till den militanta och självständiga hållning, som var utmärkande för Rumäninens utrikespolitik under andra hälften av 60-talet, och en total anpassning till Warszawapaktsstaternas utrikespolitiska linje. Den tredje handlingslinjen, ett mittenalternativ, är en fortsättning av 70-talets politik, som karakteriseras av en större samarbetsvilja med Östblocket än under 60-talets senare hälft, men med vissa markeringar av en självständig hållning.

Studien ingår i "Östprojektet"